

Treba bo začeti vse znova: prepir, čustveni razkol, nezvestobo; vse, vse, da bo lahko čist in sposoben nadaljevati zgodbo.

Začel se je spet *mol*, *mol*, ki ga je med vsemi prvinami sveta imel najraje.

Molčanje je potovanje v smeri, ki so blizu popolnosti.

Starim, je odmisлил.

Naj.

Šel je s svojim duhom po svetli stezi, ki se je bila naredila na jezeru, šel je, šel in se zgubil.

Najlepši trenutki življenja so, ko si zgubljen v sebi. Morda je smisel zgodbe, v kateri sta zdaj z ženo, prav v tem. Kdo bi vedel.

Nataša
Kastelic

Popotniki in zavetja

I

poglej
popotnika
kako srečen je da sme iti

nihče ni bolj zvest
kakor nikogaršnji
in potepeni

II

tisto sluteno daleč je sreča
zvesto potuj
in prideš

tisto sluteno daleč je sreča
zmotim se v želji
da hočem

nekoč ti bo vse podarjeno ker si zvesto potoval
vse obljubljeno ker si zvesto imel
kar si mogel
zmogel imeti

III

tvoj beg
je tvoj bog

lepa sem v tvoj spomin
mlada sem v tvoj spomin

IV

sejalec
skromen
ve

ne nebo
le zemlja rodi
od človekove roke

V

kje naj se začudim
na zemlji ni več prostora

grem
daleč grem gledat kje naj se komu pridružim
črepinje samote
ki jo grem
so setev
iskanja

kje naj se začudim
na zemlji ni več prostora

na koncu nekje
prislunhem molčečim

sreča je
vsaka poštena misel
dolg je
vsaka prehojena pot

VI

tako minevajo
večne velike dobrote
s človekom

in dobrim dejanjem
na vseh koncih skozi zemljo
je šla setev

komu povedati
o velikem imetju samote
o velikem imetju premišljevanja
o velikem imetju samote

vsakdo je
večni berač
kajti človek je potomec hrepenenja

tu in tam
na tiste mislim
ki so jih žrtveniki
potrti od zločina
odklonili

polje pepela je pred menoj
kakor da me je kazen zadela

VII

odrešen
poljubiš zavetje
s pobeglo roko
zakleneš
kar je vrnitve vredno

ni
ni zmeraj človek bil človeku
kakor midva med seboj

s pobeglo roko
najdeš
pot

vse
vse prehojene poti so dolgovi